สภาพปัจจุบันและปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชน ในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์

The Current Situation and Challenges of Using English for Communication in the Digital Age by Youth in Cultural Tourist Destinations in Surin Province

มีนา ทนคง ฮามิลตัน[1], พระครูสุเมธจันทสิริ[2], พระครูสุตพัฒนานุกูล[3], ภานุวัฒน์ อินทรสมบัติ[4], ชายชาญ วงศ์ภักดี[5]

Meena T. Hamilton[1], Phrakhrusumethchandhasiri[2], Phrakhrusutapattananukul[3],

Panuwat Intarasombat[4], Chaichan Wongpakdee[5]

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตสุรินทร์[1-5]

Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Surin Campus, Surin[1-5]

meena.tho@mcu.ac.th[1], Sumeth.chan@mcu.ac.th[2], chotniphitphon.srn@mcu.ac.th[3]

Received : December 7, 2024; **Revised :** February 28, 2025; **Accepted :** March 14, 2025

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ 2) เพื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ 3)เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติค่า t-test ค่า F-test และค่า LSD.

ผลการวิจัยพบว่า

1) การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.19 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.386 โดยรายด้านพบว่า เยาวชนมีการใช้ในด้านการพูดมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการนำไปใช้ประโยชน์ ถัดมาคือ ด้านการสื่อสาร ด้านการแก้ปัญหา และด้านการมีความคิดสร้างสรรค์ ตามลำดับ

2) การเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ปัจจัยด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา

สังกัดสถานศึกษา และพื้นที่ของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแตกต่างกัน มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 1.11

3) ปัญหาและอุปสรรคในการใช้ภาษาอังกฤษ สามารถจำแนกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ปัจจัยภายในตัวบุคคล คือ การขาดความมั่นใจ มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่แข็งแรง และขาดโอกาสในการฝึกฝน 2) ปัจจัยภายนอก คือ สภาพแวดล้อมรอบตัวอาจไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ และการมีทรัพยากรที่จำกัด ขาดแคลนสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่หลากหลายและทันสมัย และ 3) ผลกระทบจากเทคโนโลยี คือ แบงแห่งไม่มีอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง และอุปกรณ์สมาร์ทโฟนที่มีประสิทธิภาพ ทำให้เยาวชนไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษออนไลน์ได้อย่างสะดวก

คำสำคัญ: ปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษ; การสื่อสารยุคดิจิตัล; แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

Abstract

This Article aimed to study (1) the use of English for digital communication among youth in cultural tourist destinations in Surin Province. (2) compare the use of English for digital communication among youth in cultural tourist destinations in Surin Province and 3) the problems and obstacles in using English for digital communication among youth in cultural tourist destinations in Surin Province. The sample consisted of 300 youths currently studying in educational institutions within Surin Province. They were selected using a quota sampling technique unit. This study employs a quantitative research approach, using a questionnaire. The statistics used for data analysis include frequency, percentage, mean, standard deviation, and hypothesis testing through t-test, F-test, and LSD test.

The research results were found as follows;

1. The use of English for digital communication among youth in cultural tourist destinations in Surin Province was found to be at a high level overall, with a mean score of 4.19 and a standard deviation of 0.386. In terms of specific aspects, it was found that youth use English the most for speaking, followed by practical application, communication, problem-solving, and creativity, respectively.

2. The comparison of the use of English for digital communication among youth in cultural tourist destinations in Surin Province, categorized by personal factors, revealed that differences in gender, age, education level, school affiliation, and the area of cultural tourist destinations resulted in statistically significant differences in the use of English for digital communication at the 0.01 level.

3. The problems and obstacles in using English can be categorized into 3 aspects: 1) Personal factors, which include a lack of confidence, weak foundational English skills, and limited practice opportunities. 2) External factors, include an environment that may not be conducive to using English, limited resources, and a lack of diverse and up-to-date English learning materials.3) The impact of technology, which includes a lack of high-speed internet and efficient smartphones, prevents youth from easily accessing online English learning resources.

Keywords: difficulty speaking English; digital communication; cultural tourism destinations

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์

2. เพื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

3. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์

การทบทวนวรรณกรรม

การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมดังนี้

ศุภกร ณ พิกุลและพระมหาประสิทธิ์ เนตรรังสี วิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัล การใช้สื่อสังคมออนไลน์ช่วยพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในยุคดิจิทัล โดยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน อำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนจึงควรพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับยุคดิจิทัลเพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา

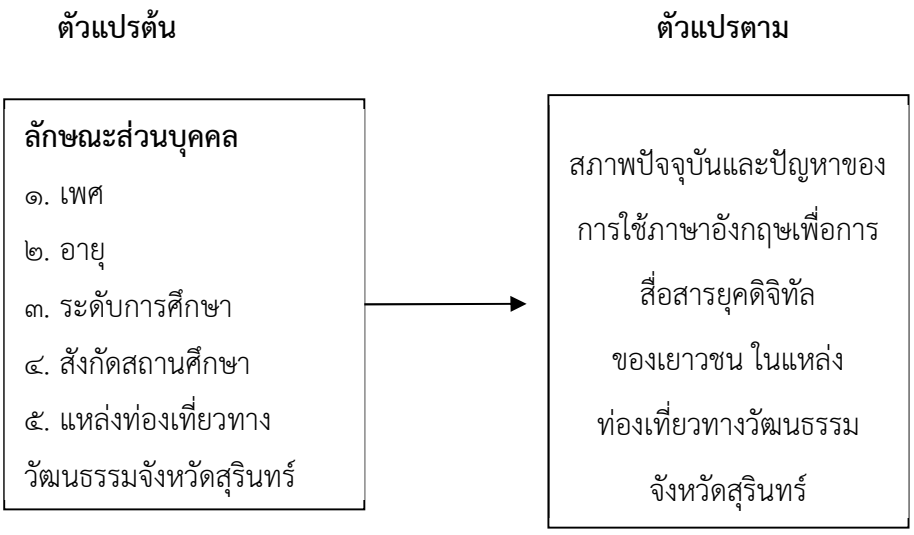
ภาณุมาศ เกษรสุริวงค์และสถิรพร เชาวน์ชัย วิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2 พบว่า ครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2 มีสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลในระดับมาก แนวทางพัฒนาสมรรถนะประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) การใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์มในการเรียนการสอน 2) การพัฒนาและใช้สื่อ

นวัตกรรมทางการศึกษา 3) การจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างสมรรถนะดิจิทัลของผู้เรียน 4) การพัฒนาการคิดเชิงนวัตกรรม และ 5) การส่งเสริมให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยควรมีการอบรมและออกแบบกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน

ลลิตตา ภักดีวานิชและคณะ ทำวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษด้วย TPACK Model ทางภาษาศึกษาและการเรียนรู้ภาษาฐานโครงงาน สำหรับผู้เรียนยุคดิจิทัล พบว่า TPACK Model เป็นกรอบแนวคิดสำคัญสำหรับครูภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 ช่วยออกแบบการสอนที่เหมาะสมกับบริบทของตน โดยผสานเนื้อหา วิธีสอน และเทคโนโลยี บทความนี้นำเสนอแนวทางใช้ TPACK Model ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ม.1 ผ่านการสอนเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ฐานโครงงาน และการใช้เทคโนโลยี ซึ่งช่วยเสริมทักษะศตวรรษที่ 21 เช่น การทำงานเป็นทีม ทักษะดิจิทัล และทักษะการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนในยุคดิจิทัลอย่างยั่งยืน

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิง ปริมาณ ผู้วิจัยได้การศึกษาเรื่อง สภาพปัจจุบันและปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัล
ของเยาวชน ในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ ได้กำหนดกรอบการวิจัยและพัฒนาไว้ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ พื้นที่วิจัย คือแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ ประชากรในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ เยาวชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ โดยแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์นั้นมีจำนวนมากกกว่า 20 แห่ง แต่ทั้งนี้ไม่มีข้อมูลที่สามารถระบุถึง

จำนวนประชากรที่แน่ชัดได้ การคำนวณกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการคำนวณกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ทราบจำนวนประชากร ดังต่อไปนี้

สมการการคำนวณกลุ่มตัวอย่าง

$$n = \frac{P(1-P)(z)^2}{e^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

P = สัดส่วนที่ต้องการจะสุ่มจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (กำหนดให้ P = 1.2)

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้น (e = 1.15)

Z = ค่าปกติมาตรฐานที่ได้จากการแจงแจงปกติมาตรฐาน (กำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ดังนั้นค่า Z = 1.96)

$$n = \frac{0.2(1-0.2)(1.96)}{0.05^2}$$

n = 311.18

ดังนั้นการวิจัยนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 311 คน

การสุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้วิจัยจะทำการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) โดยขั้นตอนที่ 1 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยเลือกสถานที่แหล่งท่องเที่ยวและโรงเรียนที่เป็นตัวแทนของแต่ละแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเก็บข้อมูลจากนักเรียนในโรงเรียนที่อยู่ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว จำนวน 6 แหล่ง ได้แก่ 1) ปราสาทศีขรภูมิ ตำบลระแงง อำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ 2) หมู่บ้านนวัตวิถีเทนมีย์ ตำบลเทนมีย์ อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ 3) หมู่บ้านช้าง บ้านตากลาง ตำบลกระโพ อำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ 4) หมู่บ้านทอผ้าไหมท่าสว่าง ตำบลท่าสว่าง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ 5) หมู่บ้านเครื่องเงินเขวาสินรินทร์ ตำบลเขวาสินรินทร์ อำเภอ เขวาสินรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ และ 6) เขาพนมสวาย

ขั้นตอนที่ 2 การสุ่มตัวอย่างแบบโควตา โดยกำหนดโควตา โรงเรียนละ 51 คน รวมทั้งสิ้น 311 คน ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงกลุ่มตัวอย่างการวิจัย

ที่	โรงเรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
1	โรงเรียนศีขรภูมิพิสัย ตำบลระแงง อำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์	51
2	โรงเรียนบ้านเทนมีย์ ตำบลเทนมีย์ อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์	51
3	โรงเรียนช้างบุญวิทยา ตำบลกระโพ อำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์	51
4	โรงเรียนบ้านท่าสว่าง ตำบลท่าสว่าง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์	51
5	โรงเรียนอนุบาลเขวาสินรินทร์ ตำบลเขวาสินรินทร์ อำเภอเขวาสินรินทร์ จังหวัดสุรินทร์	51
6	โรงเรียนบ้านพนม ตำบลนาบัว อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์	51
รวมกลุ่มตัวอย่าง		**311 คน**

เครื่องมือที่ใช้การวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ตอน เพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ และปัญหาและอุปสรรคของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สังกัดสถานศึกษา และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ที่อยู่ในพื้นที่สถานศึกษา

ตอนที่ 2 การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ เป็นแบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะการมีความคิดสร้างสรรค์ ทักษะการนำไปใช้ประโยชน์ โดยมีข้อคำถามจำนวนด้านละ 5 ข้อ รวมทั้งสิ้น 25 ข้อ โดยมีระดับการให้คะแนนดังนี้

5 = เห็นด้วยในระดับมากที่สุด

4 = เห็นด้วยในระดับมาก

3 = เห็นด้วยในระดับปานกลาง

2 = เห็นด้วยในระดับน้อย

1 = เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ตามแนวของลิเคิร์ท (Likert) ซึ่งมีระดับการแปลผลคะแนนดังนี้

มากที่สุด	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21-5.11
มาก	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41-4.21
ปานกลาง	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61-3.41
น้อย	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.81-2.61
น้อยที่สุด	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.11-1.81

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคมีต่อการพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ เป็นรูปแบบคำถามปลายเปิด เพื่อให้เยาวชนตอบข้อคำถามโดยอิสระ

การทดสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1) นำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องความเที่ยงตรงด้านเชิงเนื้อหา รวมถึงภาษาและสำนวนที่ใช้ในแบบสอบถาม

2) นำแบบสอบถามที่ได้ไปทดลองใช้ (Try-out) กับ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 31 ชุด เพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ โดยการหาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach (Cronbach’s Reliability Coefficient of Alpha) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ผลการทดสอบพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach โดยภาพรวมและรายด้านมีค่ามากกว่า 0.7 หมายความว่าแบบสอบถามมีความเชื่อถือได้ โดยมีรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 3.2 ผลการทดสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถามการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา	จำนวนข้อ
ด้านการพูด	.734	5
ด้านการแก้ปัญหา	.913	5
ด้านการสื่อสาร	.883	5
ด้านการมีความคิดสร้างสรรค์	.882	5
ด้านการนำไปใช้ประโยชน์	.834	5
รวมทั้งฉบับ	**.727**	**25**

การเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการปฏิบัติการวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยแบบสอบถามมี 3 ส่วน คือ ปัจจัยส่วนบุคคล การใช้ภาษาอังกฤษฯ และปัญหาและอุปสรรคในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้แบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 311 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงอนุมาณ ดังนี้

๑. **สถิติเชิงพรรณนา** (Descriptive Statistics) เป็นสถิติขั้นพื้นฐานที่นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลลักษณะของกลุ่มตัวอย่างได้แก่

๒. **สถิติเชิงอนุมาน** (Inferential Statistics) หรือสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน จำนวน 5 ข้อ โดยสถิติที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ ได้แก่ Independent Samples t-test และ F-test (One-way ANOVA) แล้วทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher’s Least-Significant Difference (LSD.)

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.19 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.386 โดยรายด้านพบว่า เยาวชนมีการใช้ในด้านการพูดมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการนำไปใช้ประโยชน์ ถัดมาคือ ด้านการสื่อสาร ด้านการแก้ปัญหา และด้านการมีความคิดสร้างสรรค์ ตามลำดับ

ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (N)	ร้อยละ (%)	
ชาย	133	44.31	
หญิง	167	55.71	
รวม	**311**	**111.11**	

จากตารางที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เพศหญิง จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 55.71 ส่วนเพศชาย มีจำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 44.31

2. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (N)	ร้อยละ (%)
อายุไม่เกิน 9 ปี	16	5.31
อายุระหว่าง 11-12 ปี	181	61.11
อายุระหว่าง 13-15 ปี	17	5.71
อายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไป	87	29.11
รวม	**311**	**111.11**

จากตารางที่ 2 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ พบว่า ส่วนใหญ่อายุระหว่าง 11-12 ปี จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 61.11 รองลงมามีอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไป จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 29.11 มีอายุระหว่าง 13-15 ปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 5.71 และมีอายุไม่เกิน 9 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 5.31

3. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ตารางที่ 3. จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (N)	ร้อยละ (%)
ประถมศึกษา	**211**	**66.61**
ป.3	16	5.31
ป.4	65	21.71
ป.5	58	19.31
ป.6	61	21.31
มัธยมศึกษา	**111**	**33.41**
ม.4	26	8.81
ม.5	28	9.31
ม.6	46	15.31
รวม	**311**	**111.11**

จากตารางที่ 3 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล จำแนกตามระดับการศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยระดับประถมศึกษาจำนวน 211 คน แบ่งเป็นชั้น ป.3 จำนวน 16 คน ชั้น ป.4 จำนวน 65 คน ชั้น ป.5 จำนวน 58 คน และชั้น ป.6 จำนวน 61 คน ส่วนระดับมัธยมศึกษามีจำนวน 111 คน แบ่งเป็นชั้น ม.4 จำนวน 26 คน ชั้น ม.5 จำนวน 28 คน และชั้น ม.6 จำนวน 46 คน

4. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา

ตารางที่ 4. จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา

สังกัดสถานศึกษา	จำนวน (N)	ร้อยละ (%)
โรงเรียนบ้านเทนมีย์	51	16.71
โรงเรียนบ้านท่าสว่าง	51	16.71
โรงเรียนบ้านพนม	51	16.71
โรงเรียนอนุบาลเขวาสินรินทร์	51	16.71
โรงเรียนช้างบุญวิทยา	51	16.71
โรงเรียนศีขรภูมิพิสัย	51	16.71
รวม	**311**	**111.11**

จากตารางที่ 4. จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสังกัดสถานศึกษา ได้แก่ โรงเรียนบ้านเทนมีย์ โรงเรียนบ้านท่าสว่าง โรงเรียนบ้านพนม โรงเรียนอนุบาลเขวาสินรินทร์ โรงเรียนช้างบุญวิทยา และโรงเรียนศีขรภูมิพิสัย แห่งละ 51 คน รวมทั้งสิ้น 311 คน

5. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ที่อยู่ในพื้นที่สถานศึกษา

ตารางที่ 5. จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ที่อยู่ในพื้นที่สถานศึกษา

แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ที่อยู่ในพื้นที่สถานศึกษา	จำนวน (N)	ร้อยละ (%)
หมู่บ้านนวัตวิถีเทนมีย์	51	16.71
หมู่บ้านทอผ้าไหมบ้านท่าสว่าง	51	16.71
เขาพนมสวาย	51	16.71
หมู่บ้านเครื่องเงินเขวาสินรินทร์	51	16.71
หมู่บ้านช้าง บ้านตากลาง	51	16.71
ปราสาทศีขรภูมิ	51	16.71
รวม	**311**	**111.11**

จากตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ที่อยู่ในพื้นที่สถานศึกษา พบว่า มีจำนวน 6 แห่ง ได้แก่ 1. หมู่บ้านนวัตวิถีเทนมีย์ 2. หมู่บ้านทอผ้าไหมบ้านท่าสว่าง 3. เขาพนมสวาย 4. หมู่บ้านเครื่องเงินเขวาสินรินทร์ 5. หมู่บ้านช้าง บ้านตากลาง และ 6. ปราสาทศีขรภูมิ แห่งละ 51 คน รวมทั้งสิ้น 311 คน วัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า การเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ปัจจัยด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา สังกัดสถานศึกษา และพื้นที่ของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแตกต่างกัน มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 1.11

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ โดยภาพรวม

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการใช้
ด้านการพูด	4.32	1.294	มากที่สุด
ด้านการแก้ปัญหา	4.12	1.671	มาก
ด้านการสื่อสาร	4.17	1.514	มาก
ด้านการมีความคิดสร้างสรรค์	4.14	1.537	มาก
ด้านการนำไปใช้ประโยชน์	4.31	1.487	มากที่สุด
เฉลี่ย	**4.19**	**1.386**	**มาก**

จากตารางที่ 6 การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.19 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.386 โดยรายด้านพบว่า เยาวชนมีการใช้ในด้านการพูดมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการนำไปใช้ประโยชน์ ถัดมาคือ ด้านการสื่อสาร ด้านการแก้ปัญหา และด้านการมีความคิดสร้างสรรค์ ตามลำดับ โดยมีรายละเอียดแต่ละด้าน ดังตารางที่ 4.7 - 4.11

วัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่าปัญหาและอุปสรรคในการใช้ภาษาอังกฤษ สามารถจำแนกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ปัจจัยภายในตัวบุคคล คือ การขาดความมั่นใจ มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่แข็งแรง และขาดโอกาสในการฝึกฝน 2) ปัจจัยภายนอก คือ สภาพแวดล้อมรอบตัวอาจไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ และการมีทรัพยากรที่จำกัด ขาดแคลนสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่หลากหลายและทันสมัย และ 3) ผลกระทบจากเทคโนโลยี คือ แบงแห่งไม่มีอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง และอุปกรณ์สมาร์ทโฟนที่มีประสิทธิภาพ ทำให้เยาวชนไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษออนไลน์ได้อย่างสะดวก

กล่าวโดยสรุป ปัญหาและอุปสรรคในการใช้ภาษาอังกฤษของเยาวชนในจังหวัดสุรินทร์มีทั้งปัจจัยภายในและภายนอก การแก้ไขปัญหานี้ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และการส่งเสริมให้เยาวชนเห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษในการดำรงชีวิต

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชน ในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ มีข้อค้นพบที่สำคัญ ที่นำมาอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ผลศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์

การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยทักษะการพูดสูงสุด รองลงมาคือการนำไปใช้ประโยชน์ การสื่อสาร การแก้ปัญหา และความคิดสร้างสรรค์ การสัมผัสนักท่องเที่ยวบ่อยครั้งและการสนับสนุนจากโรงเรียน ชุมชน และภาครัฐ ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้เยาวชนสามารถให้ข้อมูลและบริการนักท่องเที่ยวได้ดี ซึ่งเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดสุรินทร์

2. ผลการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

การศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล 5 ด้าน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สังกัดสถานศึกษา และพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว มีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพศหญิง ใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่าเพศชาย เนื่องจากความสนใจและมุมมองต่อภาษา เยาวชนอายุ 16 ปีขึ้นไป ใช้ภาษาอังกฤษมากกว่ากลุ่มอายุที่น้อยกว่า เพราะพัฒนาการทางภาษาและแรงจูงใจจากวัฒนธรรมสากล ระดับมัธยมศึกษา ใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่าระดับประถมศึกษา เนื่องจากหลักสูตรเข้มข้นกว่า สังกัดสถานศึกษาและพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว มีผลต่อระดับการใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากความแตกต่างของหลักสูตร สื่อการเรียน และโอกาสสัมผัสนักท่องเที่ยวต่างชาติ

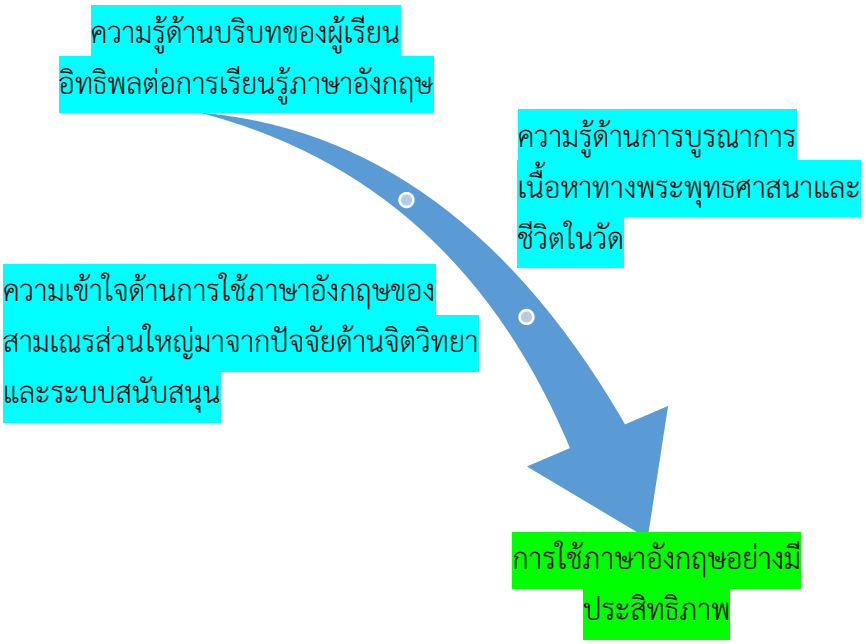
3. ปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์

การศึกษาพบว่าเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์เผชิญปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษจาก **3 ปัจจัยหลัก** ได้แก่

1. **ปัจจัยด้านบุคคล** – ขาดโอกาสฝึกฝน พื้นฐานภาษาไม่แข็งแรง และขาดความมั่นใจ
2. **ปัจจัยภายนอก** – ขาดแคลนสื่อการเรียนรู้และสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการใช้ภาษา
3. **ผลกระทบจากเทคโนโลยีดิจิทัล** – การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและอุปกรณ์การเรียนรู้มีข้อจำกัด

การแก้ไขปัญหานี้ต้องอาศัยความร่วมมือจากภาครัฐ เอกชน และชุมชน ในการสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและกระตุ้นให้เยาวชนเห็นความสำคัญของภาษาในการดำรงชีวิต

องค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัย

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัย

จากการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากมีการออกแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับบริบททางศาสนา เน้นการสื่อสารจริง และได้รับการสนับสนุนจากระบบการเรียนรู้ที่เหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

แนวทางพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเยาวชนในจังหวัดสุรินทร์

1) **ปรับปรุงหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน** โดยการพัฒนา E-learning, แอปพลิเคชัน และวิดีโอการสอน รวมถึงบูรณาการภาษาอังกฤษในวิชาอื่น ๆ เช่น ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และศิลปะ

2) **ส่งเสริมเทคโนโลยี**เช่นการ ขยายอินเทอร์เน็ตในชนบท จัดหาอุปกรณ์ไอทีให้โรงเรียน และสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีในห้องเรียน

3) **สร้างแรงจูงใจ** ด้วยการจัดแข่งขันภาษาอังกฤษ และสร้างเครือข่ายนักเรียนที่สนใจภาษาอังกฤษ

4) **บูรณาการความร่วมมือ** อาทิ ร่วมมือกับภาคเอกชนและชุมชน เช่น โรงแรม ร้านอาหาร และธุรกิจท่องเที่ยว เพื่อให้เยาวชนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

แนวทางส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษของเยาวชนในชุมชนควรมีการ

1) **อบรมการฝึกพูดภาษาอังกฤษ** – จัดอบรมที่เน้นการใช้จริง เช่น การแนะนำสถานที่ การตอบคำถามนักท่องเที่ยว และการขายสินค้า

2) **สร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษ** – ติดตั้งป้ายภาษาอังกฤษ เมนูอาหารสองภาษา จัดกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ และสร้างกลุ่มโซเชียลมีเดียให้เยาวชนฝึกสื่อสาร

3) **ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี** – ให้เยาวชนผลิตวิดีโอแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะและสร้างความภาคภูมิใจในท้องถิ่น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาในครั้งนี้เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมทั้ง 6 แห่ง ในจังหวัดสุรินทร์ ซึ่งครอบคลุมถึงรูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษ การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างบุคคล และปัญหาอุปสรรคต่างๆ ที่พบเจอ ในการพัฒนาการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาเพิ่มเติมให้มีความลึกซึ้งและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น ดังนี้

1) ศึกษาปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อทักษะภาษาอังกฤษ เช่น การสนับสนุนจากครอบครัว ชุมชน และนโยบายภาครัฐ-เอกชน เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมทั้ง 6 แห่งในสุรินทร์

2) พัฒนาแนวทางจัดกิจกรรมส่งเสริมภาษาอังกฤษ เช่น เวิร์กช็อป การแข่งขัน และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เพื่อยกระดับทักษะภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

กำพล สุกันโท. (2561). *การพัฒนาชุดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวแก่ควาญช้างเด็ก และเยาวชน ตำบลแม่ยาว อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย*. รายงานการวิจัย. เชียงราย: วิทยาลัยสงฆ์เชียงราย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

จริมจิต สร้อยสมุทร. (2565). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนโดยใช้บริบทท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร.* 21(1): 213-217.

ชายวิทย์ เกษตรศิริ. (2540). *การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม.* กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

ชายวิทย์ เกษตรศิริ. (2541). *วิถีไทย : การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม.* กรุงเทพมหานคร: บริษัทอมรินทร์ พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง มหาชน.

ชื่น ศรีสวัสดิ์และคณะ. (2551). *การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรร กรณีศึกษาวัฒนธรรมของชุมชนชาวกวยในเขตอีสานใต้และลาวใต้*. รายงานวิจัย ฉบับสมบูรณ์. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรม.

ทวีวงค์ ศรีบุรี. (2559). รอบตัวเรา คุณภาพการศึกษาของเด็กไทย. *UNISEARCH*. 3(3): 39-43.

ธันยาภัทร์ สร้อยสุวรรณและคณะ. (2567). การวิเคราะห์ความต้องการความสามารถและรูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ พนักงานต้อนรับส่วนหน้าในยุควิถีใหม่กรณี ศึกษาโรงแรมและรีสอร์ทในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก. *วารสาร Journal of Roi Kaensarn Academi*. 9(1): 71-86.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (6548). *การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน.* กรุงเทพมหานคร: บริษัทเพรส แอนด์ดีไซน์ จำกัด.

พนม คลี่ฉายา. (2563). การใช้สื่อดิจิทัลและความเป็นพลเมืองบนสื่อดิจิทัลของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย. *วารสารนิเทศศาสตรปริทัศน์.* 24(1): 17.

พระมหาบุญสุข ชัยชนะ. บุญมี พรรษา. วีระพงษ์ แพงคำฮัก. พระมหาสันทัศน์ พงษ์สวัสดิ์. (2564). *การพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในยุคโลกาภิวัตน์*. รายงานการวิจัย. สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ภราดร สุขพันธ์. (2561). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษกับความเป็นบัณฑิตในยุคปัจจุบัน. *วารสาร มจร.หริภุญชัยปริทรรศน์.* 2(2): 89-111.

ภัชญาภา ทองใส และคมสิทธิ์ สิทธิประการ. (2562). ปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจเพื่อการท่องเที่ยวท้องถิ่น อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช. *วารสารราชพฤกษ์.* 17(3): 129.

ภาณุมาศ เกษรสุริวงค์และ สถิรพร เชาวน์ชัย. (2566). แนวทางการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูภาษาอังกฤษใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์เขต 2. *วารสารบัณฑิตวิจัย.* 14(1): 81-97.

ยุวดี นิรัตนตระกูล. (2538). ECO-TOURISM การทองเที่ยวเชิงอนุรักษ์. *จุลสารการท่องเที่ยว.* 14(3): 2.

รุ่งทิพย์ ฮุนตระกูล. (2567). การพัฒนารูปแบบสมรรถนะนิติกร มหาวิทยาลัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานในยุคดิจิทัล. *วารสารพัฒนาเทคนิคศึกษา.* 36(3):171-181.

ลลิตตา ภักดีวานิชและคณะ. (2567) แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษด้วย TPACK Model ทางภาษาศึกษาและ การเรียนรู้ภาษาฐานโครงงานสำหรับผู้เรียนยุคดิจิทัล. *วารสาร Journal of MCU Social Science Review*. 13(1): 424-435.

ศิริ ฮามสุโพธิ์. Z2543). *ประชากรกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต.* กรุงเทพมหานคร: โอเอสพริ้นติ้งเฮาส์.

ศุภกร ณ พิกุลและพระมหาประสิทธิ์เนตรรังสี. (2566). การพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัล. *วารสารนวัตกรรมการจัดการศึกษาและการวิจัย.* 5(2): 416-428.

สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย กรมประชาสัมพันธ์. เปิดตัวเลขเที่ยวไทย ปี 66 ทะลุพุ่ง 28 ล้านคน รวมรายได้ 54.411 ล้านบาท. 3 มีนาคม 2569. จาก https://nbt2hd.prd.go.th/th/content/category/detail/id/2153/iid/246822

สำนักงานสถิติจังหวัดสุรินทร์. (2566). *รายงานสถิติจังหวัดสุรินทร์ พ.ศ. 2566*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

อนุชิต สอน สีดาและ วีระยุทธ จันลา. (2561). บทบาทของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารต่อการศึกษา. *วารสารศึกษาศาสตร์ ปริทัศน์.* 32(3): 1-5.